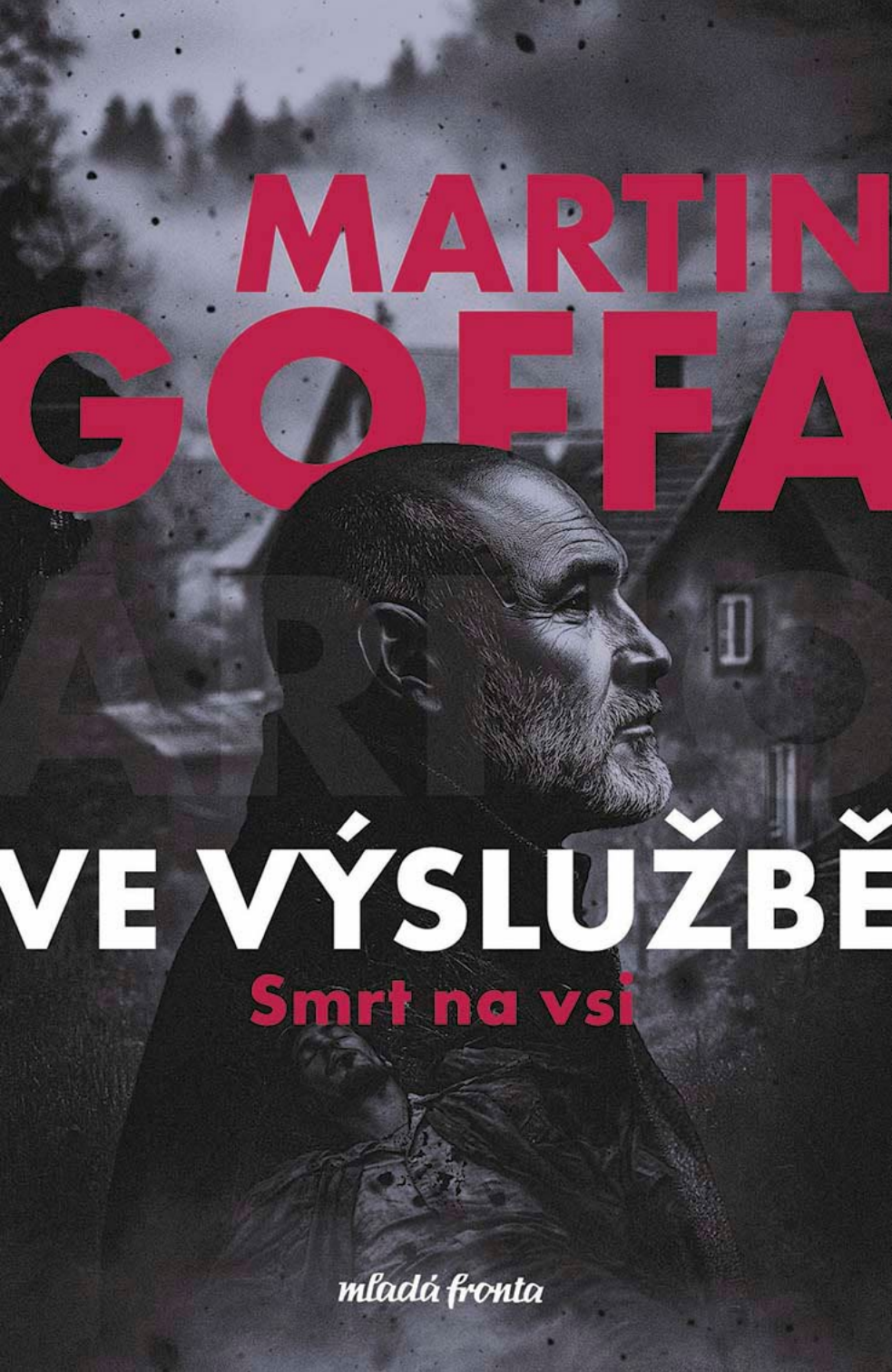

**MARTIN
GOFFA**

VE VÝSLUŽBĚ

Smrt na vsi

mladá fronta

Ve výslužbě Smrt na vsi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Martin Goffa

Ve výslužbě – Smrt na vsi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MARTIN GOFFA

VE VÝSLUŽBĚ

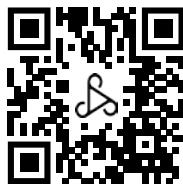
Smrt na vsi

mladá fronta

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal!
Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům,
využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

PROLOG

Arno nejdřív upřeně koukal na své ruce, pak ale oči zvedl, pomalu s nimi cestoval po desce stolu, až se nakonec podíval na muže na protější židli. Spočinul na něm dlouhým, ustaraným pohledem.

Zrakem se vpíjel do jeho tváře, putoval po každé vrásce, po každém výstupku i prohlubni. Dokázal by spočítat jak žilky v jeho očích, tak i ty na jeho nose. Vnímal mužovy sevřené rty, neklamnou známku životní zarputilosti a neochoty ke kompromisům.

Viděl ho před sebou jako výjev z nějakého obrazu, možná od El Greca nebo od Brueghela.

„Nemůžu tě k ničemu nutit,“ pronesl do unaveného tikotu hodin. „Nemůžu tě nutit a taky nebudu. Jen říkám, jak to je, a jak to bude dál. No a zbytek...“

Nedopověděl, ale ani nemusel. Oba věděli, že zbytek je na muži, ke kterému vede svou řeč. Ten ale mlčel. Nepromluvil už dlouhé minuty, vlastně skoro od chvíle, kdy se s Arnem usadili ke stolu. Tomu to nedalo a stejně jako už několikrát předtím přešel pohledem místnost. Vpravo stála linka se sporákem

a lednicí, přičemž oba spotřebiče měly nejlepší léta dávno za sebou. V protějšší stěně bylo okno s výhledem do zahrady a ještě za ní pak dál na okolní kopce. Jedno z nejkrásnějších panoramat, jaké to místo mohlo nabídnout.

Pod oknem stála pohovka a vedle ní dřevěná stolička.

Stůl, u kterého oba muži seděli, se nacházel uprostřed kuchyně. Chyběl na něm ubrus nebo aspoň podložky pod talíře, ležela tam jen proutěná ošátka na ovoce nebo na vejčka.

Za zády měl Arno dveře, kterými asi před půl hodinou vešli. Za druhým z mužů stála u zdi vyřezávaná kredenc. V jejích útrobách čekaly na své využití vespod hrnce a kastroly, v šuplících příbory a za prosklenými dvířky talíře, misky a šálky na kávu. Ten kus nábytku sice vypadal starobyle, ve skutečnosti ale neměl skoro žádnou hodnotu. V každém domě okolo byste našli aspoň jeden takový.

„Arno, já...“

Muž konečně promluvil, přesněji se o to spíš pokusil. Namís-to slov se však ozvalo jen jakési zachrčení. Unavené, bezradné a zároveň zděšené. Zvukový projev zvířete chyceného v železech. Tvora, kterému vousáč naproti za stolem právě řekl, že aby se z těch želez dostal, musí si uhryznout nohu.

Arno čekal, jestli bude muž pokračovat, ale popravdě s tím nepočítal. Ta nepovedená věta měla být jakousi ucpávkou trhliny v jejich vztahu. Možná by mohl promluvit sám, zopakovat fakta, nabídnout řešení... Jenže proč? Už to přece udělal a muž naproti za stolem není žádný hlupák. Namísto řečí zabloudil pohledem ven z okna. Duben se zatím vydařil, bylo teplo a příjemně vlhko. Pupeny některých stromů byly před prasknutím, jiné už dávno kvetly. Tráva na loukách vypadala jako šťavnatý hustý koberec a pro ovce z nedaleké farmy šlo o prostřený stůl bez začátku a konce. Z nedalekého lesa přicházely v rychlém sledu jednotvárné zvuky, úderý zněly

jako palba z kulometu, ale měl je na svědomí jen obyčejný malý datel.

„Promiň, Arno.“

Muž řekl tu nejméně logickou věc, jaká se nabízela. Vousáči se přece neměl proč omlouvat. Jenže něco říct musel a tahle slova mu nejspíš připadala jako nejpráhodnější. Nebo možná jako nejmín nevhodná. A kdo ví, třeba je skutečně myslel jako prosbu o prominutí.

Dlouhou dobu pak oba mlčeli. Skoro jako by už nebylo o čem mluvit, jenom po doušcích upíjeli každý své pivo. Putování bublin od hrdla ke dnu lahve bylo najednou tím nejhlasi-
tějším zvukem v celém domě. Možná i v celé vesnici.

Pravděpodobně tím nejhlasi-
tějším zvukem na světě.

1.

Ten zvuk měl schopnost rozříznout člověku mozek na několik částí. Ozval se znenadání, naprosto z ničeho, bez nejmenšího upozornění. Noc měla k ránu ještě daleko, do východu slunce scházely možná desítky minut. Ulicí prolétl jako rotující list cirkulárky a bez milosti prošel vším, co mu stálo v cestě.

Arno ho zaslechl jako jeden z prvních. Vymrštilo ho to z postele, najednou seděl a vzrušeně dýchal, zatímco jeho mysl se teprve probouzela v závěsu za pulsujícím hrudníkem. Pak si ovšem dlaní promnul obličej, načež ještě se zavřenýma očima ucedil několik nadávek a přes hlavu si přetáhl polštář. Zároveň ale věděl, že je to naprosto zbytečné, protože ten zvuk se za několik chvil ozve znovu a bez milosti ho vyžene do nového dne. V půl páté ráno!

Už to tak fungovalo skoro týden, s nemilosrdnou pravidelností a bez nejmenšího slitování. Nečekané probuzení, poté nemožnost opět usnout a nakonec rezignovaná cesta z ložnice do kuchyně. Zločin proti lidskosti, bezostyšně páchaný den co den, přitom nejspíš právní cestou nepostižitelný.

Postavil si na čaj a v okně uviděl svůj vlastní obraz. Venku byla ještě tma a sklo proto fungovalo jako dokonalé zrcadlo. Stál u sporáku jen v trenýrkách, starý muž s holou hlavou a šedohnědými vousy. Na svůj věk ale nevypadal nijak zle, spousta lidí je na tom hůř i s méně křížky na krku. Vlastně se teď pár měsíců po šedesátce cítil dokonce líp, než když mu bylo padesát. Tehdy se den co den stresoval kvůli složkám s nevyřešenými případy, kouřil jednu cigaretu za druhou a stravoval se, jako kdyby měl plechový žaludek. Obrazy mrtvých těl musel čas od času spláchnout něčím ostřejším a pravidelný spánek byl většinou těžce vydřeným luxusem.

V šedesáti úprk do důchodu, předčasně, s rozporuplnými pocity, ale zároveň s vědomím, že své práci dal všechno, co po něm žádala. Teď dával totéž sám sobě. Opustil hlučné město a odstěhoval se na venkov. Stísněný, ale útulný a funkční byt vyměnil za polorozpadlý dům, který vlhne stejnou měrou od základů jako od střechy, a jehož zahrada vyžaduje neustálou péči. Ovšem klady převažovaly. Zklidnil se mu dech, pravidelný spánek mu srovnal zažívání a tuk se pomaloučku přeměnil ve svaly. Když se teď pozoroval v potměnělém okně, cítil podivné uspokojení.

Bublání vody ho vytrhlo ze zamyšlení. Zalil si čaj, hrnek postavil na stůl a začal si chystat snídani. Chleba, máslo a marmeládu podle momentální nálady. V komoře měl několik sklenic, každou chvíli mu někdo ze sousedů nějakou přinesl. Teď si podal fíkovou, což samozřejmě nebyl dárek od místních, ale přivezl si ji z návštěvy u dcery. Nepocházela ovšem z obchodu, šlo o domácí recept signori Micheletti ze Settequerce.

„Prendi quanto vuoi!“

Veźměte si, kolik chcete! Stará žena mu se smíchem cpala do tašky jednu sklenici za druhou, nadšená z toho, že o její marmeládu projevil zájem někdo nový. Michelettiovi pěstovali na

zahradě kromě jabloní i několik fíkovníků, vinnou révu a taky pět stromů s olivami. Vína i oleje vyrobili sotva pro sebe, ale marmelád měli na rozdávání.

Francesco Micheletti byl rozvážný sedmdesátník s bříškem, šedými vlasy a knírkem pepř a sůl, jeho o rok mladší manželka Federica se svou opálenou pletí, tmavými vlasy a hlubokýma očima ztělesňovala Itálii se vším všudy. Když je spolu Arno uviděl poprvé, okamžitě ho napadlo, že jejich dcera Laura se nepodobá ani jednomu z nich. Vlasy měla blond, oči modrošedé a nic jí neříkal ani vesnický život. Co nejdříve zmizela do města, vystudovala a začala pracovat jako lékařka v nemocnici. A jako by to nestačilo, v práci se později seznámila s jistou mladou ženou původem odněkud ze střední Evropy, začaly spolu chodit a nakonec i žít, což muselo být pro bigotní katolíky Michelettiovi jako rána palicí do hlavy. Aspoň tak si to Arno myslel. On sám byl s orientací svojí dcery srozuměný už od jejího dospívání a nikdy to nepovažoval za sebemenší problém. Spíš mu vadilo, že byla do větru, věčně na cestách po světě. Když se později usadila v italském Bolzanu, ještě děkoval bohu, že je to nakonec jen pár hodin autem. Taky se mohla zaseknout v Kanadě nebo v Argentině.

Jeho Aneta a Laura Micheletti spolu byly už čtvrtý rok, naposled se s nimi Arno viděl před pár měsíci, když u nich trávil Vánoce. Po týdnu v bytě uprostřed města se ale nemohl dočkat, až bude zpátky doma. Sám byl těmi pocity překvapený. Vždyť skoro třicet let bydlel v panelákové garsonce, Hradec je navíc přibližně stejně velký jako Bolzano, tak co se najednou stalo?

„Na jaře vás obě čekám ve Lhotě,“ řekl jim, když se dva dny před silvestrem loučili. Aneta jeho slova přetlumočila a Laura se usmála. Jestli šlo o souhlas, to se mělo teprve ukázat.

Teď byl konec dubna a termín případné návštěvy zatím visel ve vzduchoprázdnu. Arno ovšem nijak nenaléhal, obě ženy

měly časově náročnou práci v nemocnici. Ale před pár týdny slíbily, že přijedou, jen co na kopcích skončí sezóna. V horách kolem jejich města se lyžovalo o sto šest a nemocniční vrtulníky startovaly každou chvíli. Klid bude zase až od května.

Dva krajíce chleba s máslem a fíkovou marmeládou zmizely během chvíle, stejně jako zelený čaj z plechového hrnku. Arno si dlaní utřel ústa a z vousů si smetl drobky. Teprve pak vyrazil do koupelny provést ranní hygienu. Cestou jen tak mimochodem koukl na hodiny.

Za minutu pět!

Jako připomenutí, proč je vzhůru tak brzy, se znovu ozval ten příšerný zvuk, který ho předtím vyhnal z postele. Nemilosrdný, krutý a ždímající ze všech živých tvorů v okolí slzy bezmoci.

Tohle bude potřeba vyřešit, uvědomil si Arno. A spíš dříve než později, protože až někomu v ulici rupnou nervy, může to dopadnout opravdu zle.

2.

Táhlo na sedmou, obchod na návsí měl otevřít za pár minut. Arno vyšel před dům skoro současně se sousedem Vildou a samozřejmě mu nemohl ujít jeho nakvašený výraz.

„Co se děje, kamaráde?“ zeptal se, jako by to sám dobře nevěděl.

„Co asi?! V půl pátý ráno už zase randál, že by to vzbudilo mrtvýho! Přisáhám bohu, že toho parchanta zabiju!“

Přesně na tohle Arno myslel, když se šoural do koupelny. Že někdo už brzy vezme spravedlnost do vlastních rukou.

„Co mám říkat já?“ namítl. „Slyším to v přímém přenosu.“

„No vždyť!“ přitakal Vilda. „Divím se, žes ho už dávno nesundal! Zůstala ti pistole, že jo? Nebo ne?“

Šlo o kohouta, kterého si před několika dny pořídil Arnův druhý soused. Starý Hanák byl samotář, kterého nezajímalo, co si kdo v ulici myslí. Nebo jestli se někdo třeba nepotřebuje vyspat. Když jeho kohout spustil poprvé, postavilo to do pozoru každého v okruhu několika set metrů. Sám dědek vstával kolem čtvrté, takže jemu ten příšerný randál nijak nevadil. Nehledě na to, že používal naslouchadlo, a to si nasazoval až během

dopoledne. Hanák měl několik slepic, které se potulovaly po zahradě, a občas se některá dírou v plotě zatoulala buď k Arnovi nebo k sousedům na opačné straně. Bylo mu to fuk, stejně jako rozbité ploty nebo jako soužití s ostatními v ulici. Kohouta, který ty slepice roky obskakoval, našel jednou ráno po smrti, takže obratem pořídil nového kabrňáka. A ten se nežinýroval nejen s kvočnami, ale ani s kokrháním.

„Pistolí jsem odevzdal s uniformou,“ ucedil Arno. „Kdyby ne, tak už je dávno po problému.“

Vilda odemykal modrý renault, který stál před garáží.

„Jdeš do krámu? Můžu tě hodit.“

„Díky, ale ten kousek se klidně projdu,“ řekl vousáč. „A vůbec, nejedeš dnes nějak pozdě?“

„Pozdě? Myslíš do práce? Je sobota, člověče. Ale chápu, že vám penzistům už všední dny a víkend splývají,“ ušklíbl se muž.

Arno se té poznámce jen zakřenil. S Vildou je od sebe dělil sotva měsíc, na základce spolu seděli v jedné lavici.

„Taky bys mohl do penze, kdybys chtěl. Jenže Lucka ti to nedovolí, protože by s tebou doma nevydržela. Tak kam teda jedeš, když ne do práce?“

„Do Hradce. Nejdřív ke švagrovi, pak do nákupáku se seznámem. Tak zatím.“

Muž nasedl do auta, ledabyly mávl a poté nastartoval. Zatímco vůz mizel směrem k návsí, vousáč se vydal v jeho stopách. Do obchodu to měl pár set metrů, chodil tam touhle dobou pravidelně každý den, samozřejmě kromě neděle, kdy bylo zavřeno. Vlastně tam většinou nic ani nepotřeboval, lednici měl doma obvykle plnou. Ale ta procházka se stala jednou z jeho pravidelných rituálů, když se loni v létě do Lhoty přistěhoval. Tedy spíš vrátil, po dlouhých letech ve městě, které po většinu života považoval za svůj domov. Jenže se pletl, doma byl tady. Vlastně to nemohlo dopadnout jinak, protože když rodiče krátce před

osmdesátkou zemřeli, zůstal mu na krku dům. V Hradci ho nic nedrželo, což si měl možná uvědomit už dávno.

Cestou do obchodu minul dva nebo tři lidi, pozdravili se, ale nějak nebylo o čem mluvit. Vešel do krámu, neměl s sebou ani tašku, protože nepočítal s velkým nákupem. Pomalu procházel mezi regály a přemýšlel, na co má chuť.

„Mám čerstvý škvarky, strejdo!“ zavolala na něj od pokladny Dana. Usměvavá čtyřicátnice s účesem na mikádo byla dobrou duší podniku. Taky jeho srdcem, plícemi a vším ostatním. Arno si nevzpomínal, že by někdy za pultem viděl někoho jiného. Vlastně jen jednou, když Dana na tři dny onemocněla a zastoupila ji její máma, která byla tou dobou už pět let v důchodu. Ta ale ani neuměla s kasou, prostě jen zapisovala, co si kdo bere.

„Škvarky?“ zopakoval po ní teď Arno. „A kde?“

„Ještě jsou vzadu, přivezli je před chvílí. Ale vezmi si k nim dnešní chleba, jinak je to jen půl radosti!“

K čerstvým škvarkům musí být čerstvý chleba, to je jedna z přírodních zákonitostí, díky nimž je svět ještě v pořádku.

„Co Aneta? Neříkals, že teď někdy přijede?“

Dana se neptala jen tak, vážně ji to zajímalo. I když byla o pár let starší, s Arnovou dcerou si vždycky měly co povědět.

„Už brzy,“ odvětil vousáč. Co taky říct, když to sám ještě nevěděl nijak přesně?

Zastavil se na konci jednoho z regálů a tam si začal prohlížet sortiment.

„Ty máš psa, strejdo?“

Dana držela v dlani sáček se škvarky a koukala na Arna u zvířecích konzerv.

„Odpoledne si jedu pro štěně,“ řekl. „Úplně jsem na to ale zapomněl. Teda na to, že už je sobota. Kdybych před chvílí nepotkal Vildu, měl bych celý den pátek.“

„A pro jaký štěně? Ke komu?“

„K jednomu hajnému až za Kamenici. Pro bígla. Teda spíš pro pseudobíglu, fenu mu zneuctil nějaký neznámý vojín. Teď má pět podvratůků a neví, co s nima.“

„Podvratáci jsou nejlepsi,“ opáčila Dana a pak ukázala do spodní police. „Žrádlo pro štěňata je támhle. Ale myslím, že k tomu malému ti dají, čím ho krmili doteď. Nakup až podle toho.“

„Jo, to bude rozumný. Až podle toho,“ přikývl Arno. „No a co jinak ve vsi nového?“

„Nic, o čem bych věděla,“ pokrčila rameny žena. „Jen teda Klímovic mladá má dvojčata, ale to už je týden stará věc.“

Už se ani nezdržovala vysvětlováním, kdo je to *Klímovic mladá*. Když se Arno loni v létě přistěhoval, musel se mezi místními nejdřív zorientovat. Moc jich neznal, vlastně jen svoje vrstevníky, pak faráře, starostku, hospodského a několik dalších jen tak od vidění a beze jména. Ale po tři čtvrtě roce znal už skoro každého. Lhota nebyla nijak velká, tři sta padesát domů a v nich třináct set duší, k tomu pár luftůků, kteří měli stranou vesnice chaty nebo chalupy.

„Jak se vlastně bude jmenovat?“ zeptala se Dana.

„To štěně? Když jsem byl kluk, měl jsem bíglu jménem Sam. Takže je to asi jasný.“

„Sam zní fajn,“ řekla, když Arnovi začala markovat nákup.

Pokladna cinkla, vyjel z ní šuplík s penězi a vzápětí vousáč dostal zpátky na svou pětistovku.

„Tak čau, strejdo,“ mávla na něj Dana a za chvíli už Arno krácel přes parčík a malou návěs do své ulice. S hajným Plačkem byl domluvený na druhou odpoledne, ale už se nemohl dočkat.

Pořídit si v šedesáti psa? Někdo by možná řekl, že jde o nerozum, jenže Arno na cizí názory nikdy moc nedal.

3.

Postarší stříbrná Toyota Corolla zdolávala nerovnosti polní cesty a spokojeně u toho vrčela. Blížila se k lesu a vousáč za jejím volantem skrz čelní sklo vyhlížel hájovnu, ke které by měl podle instrukcí dorazit každou chvíli.

Ze Lhoty to nevzal po asfaltce, ale zkratkou kolem rybníka, pak přes Vrbku, až se dostal do Kamenice. Tou projel, těsně za ní pak odbočil z hlavní silnice na zaflikovanou panelku, ovšem i ta po kilometru skončila, a dál už musel polní cestou mezi dvěma lány obilí.

Konečně uviděl starý dům obehnaný lat'kovým plotem. Stál napůl zanořený v lesním porostu, ale nebylo možné ho minout, protože cesta vedla přímo k němu a dál už nepokračovala.

Toyota zastavila na plácku u branky, vousáč vystoupil a hledal zvonek. Když ho nenašel, prostě se naklonil zpátky do auta a zastroubil. Zpoza chalupy se okamžitě vyřítla hnědobílá fena a začala skákat na zavřenou branku. Jen o pár vteřin později vyšel ze dveří domu padesátník v džínách, bílém nátělníku a pantoflích.

„Dobrý den, já jsem Milota,“ představil se Arno. „Jedu si pro štěně.“

„No jasně,“ rozzářil se muž. „Zase o jeden hladový krk míš, už zbudou jen dva!“

Zasýčel něco na rozdováděnou fenu a ta se okamžitě klidila stranou. Pak otevřel branku a potřásl si s Arnem rukou.

„Musíme za barák,“ řekl chlap a s vousáčem v patách vyrazil za hájovnu. „Jednu holku a jednoho kluka už si někdo vzal, ale z těch tří, který zůstaly, si můžete vybrat.“

Dostali se za dům, kde byl na malém palouku ještě jeden plůtek, tentokrát s plaňkami blíž u sebe.

„Už jsem je několikrát hledal v lese,“ vysvětlil muž, „tak je radši mám pod zámkem.“

V obehnaném prostoru poskakovala tři štěňata. Jedno si hrálo s tenisákem, druhé s plastovou kachničkou a třetí ohryzávalo větev. Když se ale přiblížil jejich páníček s dalším člověkem, okamžitě se k nim všechna tři zvířata seběhla a klubko tří strakatých a zavalitých tělíček najednou vypadalo jako jediný tvor s dvanácti nohama. Hajný se shýbl přes plůtek a jedno štěně po druhém vyndával a nechal Arnovi potěžkat.

„Všechno jsou to kluci, jsou v pořádku, zdraví, bez červů. Taký jsou to všechno hrozný střely, povahově vypadají aspoň zatím stejně, ale mají teprve dva měsíce, takže...“

„Chápu,“ přitakal Arno.

„Každý je jinak barevný, to vidíte sám. Jen vám teda neřeknu, jak budou vypadat, až vyrostou, protože o jejich fotrovi nic nevím.“ Poslední slova muž ucedil se špatně skrývanou hořkostí. Fena má prý papíry, dokonce s ní jezdí na výstavy, a teď ji obskočil bůhví jaký vořech.

Štěňata byla skutečně napohled rozdílná, nejvíc to bylo znát na podílu černé barvy. Arnovi hned padlo do oka to nejpesnější, vypadalo trochu jako nepovedená hyena. Vlastně by si vzal kterékoli, ale když už si mohl vybrat, proč ne právě to nejstrakatější?

„Beru tohle,“ řekl a jako by to drobek v jeho rukou pochopil, kousl ho do prstu.

„Jak myslíte,“ pokrčil hajný rameny. „Dám vám s sebou trochu granulí, na který je zvyklý. Ale žrát bude cokoli, to vím jistě.“

Zvíře se Arnovi v dlaních zmítalo a chtělo na pevnou zem. Když ho položil, hned se někam rozběhlo a čenichalo.

„Říkáte mu nějak?“ zeptal se vousáč hajného, ale ten se jen ušklíbl.

„Matka je Alina, takže kdyby byl čistokrevný, měl by se jmenovat od A. Jenže u tohohle mišmaše je to asi jedno. Ale včera si tady někdo jedno štěně vzal a prý mu teda bude říkat Alane. Takže je to na vás.“

Arno přikývl. „Tak jo.“

Pak udělal pár kroků, sehnul se a štěně znovu zvedl. S hajným se vydali k domu, kde Arno vyfasoval sáček s granulemi a na oplátku dal muži několik bankovek. Kříženec sám o sobě velkou hodnotu neměl, ale aspoň za krmení, odčervení a další starosti.

Na cestu dostal Arno ještě velkou krabici, ať se mu štěně během jízdy netoulá po autě.

„Kam až jedete?“ zeptal se ještě chlap v nátělníku.

„Jen do Lhoty. Kdybyste měl někdy cestu kolem, klidně zavolejte a zastavte se,“ řekl Arno.

Muž přikývl, ale nezdálo se, že by něco takového měl v plánu. Nejspíš bude rád, až mu všichni ti podvrat'áci konečně zmizí z očí.

„Tak jedeme,“ zamumlal vousáč ke štěněti, které se v krabici motalo kolem dokola a čichalo ke kartónu. Pak nastartoval a hájovnu s plaňkovým plotem nechal za zády. Nespěchal, nechtěl, aby sebou auto na polní cestě házelo. Po chvíli začal pes kňučet, nejspíš mu došlo, že už je nějak podezřele dlouho bez matky a sourozenců.

„Neměj strach, však si zvykneš,“ řekl mu Arno. Sehnul se a psíka podrbl za krkem. Krabice ležela na podlaze před sedadlem spolujezdce a když se štěně postavilo na zadní, vykouklo z ní ven.

„Budeš Andy, jo?“

Arno se rozhodl dodržet pravidlo o počátečním písmenu, i když se v tomhle případě jednalo o voříška. Taky si řekl, že by psa mohl nějak propojit s jinými věcmi, které má rád. Ze čtyř členů jeho milovaných Depeche Mode byli po smrti Alan Wilder a Andy Fletcher, ovšem Alana si pro své štěně zabrali nějakí lidi už včera, takže volba byla snadná. Sam, kterého měl jako kluk, byl jedinečný, ale to bude snad Andy taky.

„Už jen kousek, partáku,“ řekl vousáč psovi. Projížděli právě Vrbkou, což byla malá osada na půli cesty mezi Lhotou a Kamenicí, jen kousek za lhotským rybníkem.

„Nemám pro tebe ani pelech,“ dodal o něco později.

Když pak zastavil před domem, vytáhl obřadně krabici z auta a nesl ji ke dveřím. Položil ji na lavici na zápraží, aby mohl z kapsy vyndat klíče a odemknout. Štěně zatím krabici převrhlo a z lavičky se skutálelo na tvrdou zem. Upadlo na záda, zakňučelo, ale hned se sebralo a začalo čenichat u záhonu. Arno ho podebral dlaní, zvedl nahoru a se zvířetem v rukou vešel do domu. Krabici nechal na lavičce, postará se o ni později.

Uprostřed kuchyně položil psa na podlahu. V kapse měl sáček s granulemi, našel proto v nádobí plastovou misku a do ní žrádlo nasypal. Pak si uvědomil, že potřebuje ještě jednu na vodu. Sotva obě položil na podlahu, psík se lačně vrhl k té s vodou. Malým růžovým jazykem ji chlemtal tak, že se kolem co nevidět utvořila kaluž.

Arno si ho zatím prohlížel. Pes měl bílé nohy a břicho, a na zádech několik hnědých skvrn, které však překrývala ještě jedna

vrstva černých flíčků. Černý měl taky ocas a uši, čenich bílý a vršek hlavy rezavý.

„Pseudobígl,“ ušklíbl se. Bůhví, kdo jeho mámu obšťastnil. Možná jorkšír, možná německý ovčák nebo dalmatin. To se nejspíš ukáže až za pár měsíců.

Pak ale mávl rukou. Jako by na tom záleželo!

4.

Arno se v posteli napřímil.

Konečně usínal, bylo už po půlnoci, ovšem najednou něco zaslechl. Třaskavý a zároveň tichý zvuk, několikeré lupnutí, jako když praskne bublinková fólie. Pes na dece vedle postele tiše zakňučel, nejspíš ho to probudilo taky.

„Co to sakra bylo, Andy?“ zamumlal k němu vousáč. Pak se zaposlouchal do ticha, jestli se ten zvuk nebude opakovat. Ale znovu ho už neslyšel, pootevřeným oknem se zvenku linulo jen ticho.

Arno si promnul tvář a poté spustil nohy z postele. Pomalu se zvedl, udělal dva kroky k oknu a otevřel ho dokořán. O nahý hrudník se mu roztrástil syrový vzduch a během chvíle se mu postavily všechny chlupy na těle. Upínal zrak do zahrady, přesněji až někam za ni, k obrysům dalších vesnických domů. Ale neviděl nic zvláštního, jen tu a tam se ještě někde svítilo.

Minutu nebo dvě se díval do tmy, pak ale pokrčil rameny a vrátil se do postele. Okno zůstalo dokořán, což si uvědomil teprve v okamžiku, kdy přes sebe přetáhl peřinu. Ale už se mu znovu ven nechťelo, tak to nechal být. Jestli se nad ránem

ochladí, nějak to bude muset přežít. Jenže pak si vzpomněl na psa. Ten trávil noci přitisknutý k matce a sourozencům, byl zvyklý na teplo, teď poprvé nocoval sám. Chlad by mu nemusel udělat dobře.

Arno tedy opět vstal a vyrazil k oknu. Nejdřív ho jen přivřel, ale pak ho raději zabouchl a zajistil klíčkou. Větrat začne zase, až když si u něj štěně zvykne. Už se chystal vlézt do postele, ale pak ho napadlo, že psa ještě vezme na chvíli ven kvůli venčení. Ráno pak bude muset vytírat o jednu loužičku míň.

Za deset minut už oba znovu usínali. Štěně se na dece vrtělo, zatímco Arno se v polospánku drbal na stehně. Přemáhala je únava z rušného dne, kdy se oběma v jistém směru změnil život. Arno samozřejmě věděl, že pořídit si psa není totéž, jako si koupit třeba skútr. Zvíře vyžaduje péči, slušné zacházení a taky neustálou aktivitu. Se vším z toho ale počítal, přičemž ta poslední položka byla dokonce důvodem, proč si Andyho sehnal. Kvůli společnému pohybu.

Na podzim Arno musel podstoupit zákrok, jemuž se přitom dlouho snažil vyhnout. Přestal kouřit, omezil kávu i alkohol, dokonce užíval Amiodaron, ovšem srdce si i přesto jednoho dne řeklo, že přišel čas na generální údržbu. Ironií osudu k tomu došlo až poté, co opustil svoji policejní kancelář a odstěhoval se z Hradce do Lhoty. Na vesnici přitom podstatně změnil způsob života, přičemž každodenní toulky po okolí se pro něj staly téměř drogou. Jenže se mu nechtělo chodit samotnému. Uvědomil si to sotva chvíli po nastěhování, ovšem pak skončil v nemocnici, zbytek podzimu se z toho dostával, načež odjel do Itálie strávit Vánoce s dcerou. Teprve až skončila zima, znovu se začal zajímat o čtyřnohého partáka na pochůzky. Ten teď ležel na složené dece vedle postele a tiše a rychle oddychoval. Skoro jako by slyšel tlukot jeho třicetimetrového srdíčka.

Arno otevřel oči asi vteřinu předtím, než ten důvěrně známý zvuk prolétl noční vesnicí. Jako by k němu dorazila tlaková vlna, kterou nedokáže cítit nikdo jiný než on.

Policejní siréna.

Prudce zamžikal víčky, ještě se úplně neprobudil. Jak dlouho spal? Obvyklý rámus čekal až v půl páté, kdy začíná úřadovat sousedův kohout. Teď ale na displeji viděl, že je sotva jedna. Usnul tedy stěží na čtvrt hodiny.

Vzápětí se projevil další jeho instinkt, který si spojil nyníjší zvuk s tím, který se ozval nedlouho po půlnoci.

Posadil se na posteli a poslouchal. Sirénu používají policisté proto, aby na sebe upozornili ostatní vozy na silnici, vynutili si přednost a předešli případným nehodám. Ve Lhotě ovšem zely silnice prázdnotou i přes den, natož uprostřed noci. Nikdo nikoho na nic upozorňovat nemusel.

K policejní siréně se však najednou přidala ještě jedna, s odlišnou frekvencí a v jiné tónině. Sanitka?

Zvuky se nejdřív blížily a poté zase slábly. Vozy přijely směrem od Hradce, protnuly náves, odkud je Arno slyšel nejzřetelněji, a poté pokračovaly někam nahoru. Pak utichly, ale nikoli postupně, nýbrž jako když je někdo utne. Zjevně dorazily na místo určení a tam jejich osádky sirény vypnuly.

„Do háje,“ ucedil vousáč. Víc toho neřekl, vlastně ani neměl komu. Štěně spalo, jeho únava byla zjevně silnější než noční randál.

Arno se podrbl na tváři a pak si dlaní přejel pleš. Olízl si suché rty a vzápětí ucítil žízeň. Zvedl se z postele, odešel do kuchyně a tam si z lednice podal minerálku. Dal si jen dva nebo tři loky a pak ji nechal stát na stole. Jen tak v trenýrkách a bačkorách vyšel před dům. Věděl přitom, že tam nic neuvidí ani nezjistí, protože jestli k něčemu došlo, stalo se to někde daleko. Ale nemohl si pomoci. Potřeboval něco udělat, vlastně cokoli, nedokázal jen tak ležet pod peřinou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Smrt na vsi***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.